

i toho, kdo si nebyl naprosto vědom toho, že jedná proti dobrým mravům soutěže, pokud jen jeho jednání takovým objektivně jest, stejně, jednal-li v omylu, z neznalosti dobrých mravů a pod. Nerozhoduje rovněž, byl-li si jednající vědom toho, že jeho jednání je způsobilé poškodit soutěžitele; stačí, že tomu tak skutečně bylo. Tímto zněním § 1 odstraněna jest i pochybnost, se kterou lze se setkat v generální klausuli cizích zákonodárství, zda totiž jednání proti dobrým mravům předpokládá v každém případě vinu (deliktnost), čili nic. Osnova postihuje i nezaviněná jednání proti dobrým mravům v uvážení, že hospodářský život zná takové případy a že praktická potřeba činí nutným chrániti ohroženého soutěžitele i proti počínu, jevícímu se třeba jen objektivně jako jednání nekalé. Vycházejí z odchylného právního názoru, nevyřídil odvolací soud odvolání žalovaného v částech pro rozhodnutí sporu podstatných. Musí proto tak učiniti dodatečně. K tomu účelu byl odvolací rozsudek zrušen (§§ 510 a 496 čís. 3 c. ř. s.).

### Čís. 10612.

**Jde o změnu podle § 828 obč. zák., postavil-li si spoluvlastník bez svolení ostatních spoluvlastníků na společném pozemku žentour.**

(Rozh. ze dne 12. března 1931, Rv I 46/31.)

Dva spoluvlastníci pozemku domáhali se na třetím spoluvlastníku, by byl uznán povinným odstraniti ze společného pozemku betonový základ, násyp a na betonovém základu postavený žentour a uvésti vše v původní stav. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

#### • d ů v o d ů:

Jest nesporno, že žalobci jsou každý k jedné třetině a žalovaný k jedné šestině spoluvlastníky pozemku a že žalovaný bez jejich svolení postavil si na tomto společném pozemku žentour. Tím žalovaný nepochybně zasáhl do práv žalobců, neboť užívá takto bez jejich svolení fysicky určité části společného majetku a vylučuje z tohoto užívání žalobce, zejména v době, kdy žentour jest v provozu. Jde proto zřejmě o změnu ve smyslu § 828 obč. zák., jak správně uznal odvolací soud. Dovolání neprávem odvolává se na zdejší rozhodnutí uveřejněná ve sb. n. s. pod čís. 371, 4017 a 4615, jež naopak hájí týž právní názor, a podotýká se k jeho vývodům, že každý spoluvlastník může sice libovolně nakládati svým ideálním podílem, že však věci samou nebo některou fysickou její částí nesmí žádný z nich samovolně nakládati a postaviti ostatní podílňiky před hotovou věc, ježto věc není jen jeho, nýbrž také cizí (srovnej sb. n. s. čís. 7050). Dovolání se odvolává neprávem i na předpis § 6 obč. zák., neboť nižší soudy nedávají § 828 obč. zák. jiný smysl, než jaký vychází z vlastního smyslu slov a z jas-

ného zákonodárcova úmyslu, podle něhož jen všichni podílníci pospolu mají býti neomezenými vlastníky společné věci (slova § 361 obč. zák. ».... pokládají se ... za jednu osobu«), a žádný z nich nemá tudíž býti oprávněn, se společnou věcí, pokud se týče s některou její částí nakládati bez souhlasu druhých, po případě soudu a zasahovati takto neoprávněně do práv ostatních podílníků, jak vysloveno zejména i v rozhodnutích výše uvedených sb. n. s. čís. 371 a 4017.

### Čís. 10613.

**Jde o věc prázdninovou (§ 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s.), domáhá-li se zaměstnanec na zaměstnavateli po skončení služebního poměru náhrady škody z opomenutí zákonné a smluvní povinnosti k ohlášení k pensijnímu pojištění a ku placení celých pojistných příspěvků.**

(Rozh. ze dne 12. března 1931, R II 25/31.)

Žalobce uplatňoval proti žalované stavební společnosti nárok na náhradu škody, jež mu vzešla tím, že žalovaná, ačkoli byl u ní zaměstnán jako technický vedoucí staveb nepřetržitě od 1. prosince 1920 do 1. prosince 1926 a ačkoli se zavázala při jeho přijetí do služeb, že bude platiti celý příspěvek na jeho pensijní pojištění, tedy i tu část, kterou podle zákona měl platiti žalobce jako zaměstnaný, platila skutečně celý příspěvek jen do 15. června 1924 a toho dne ho u zemské úřadovny všeobecného pensijního ústavu v Brně bez jeho vědomí a svolení odhlásila, ačkoli jako technický stavbyvedoucí byl dále u ní zaměstnán a podléhal pensijnímu pojištění, a že následkem toho, když dne 1. prosince 1926 z jejích služeb vystoupil a se osamostatnil a od pensijního ústavu podle ustanovení § 25 zákona o pensijním pojištění žádal vrácení pensijních příspěvků, jím, vlastně žalovanou za něho zaplacených, byla jeho žádost s poukazem k odhlášení ze dne 15. června 1924 zamítnuta. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud odmítl odvolání žalované pro opožděnost. Důvody: Pravdu má odvolatelka, že jde o spor zaměstnance proti zaměstnavateli o náhradu škody z opomenutí zákonné a smluvní povinnosti k ohlášení k pensijnímu pojištění a placení celých pojistných příspěvků, tedy o spor ze služebního poměru. Ale právě proto jest její odvolání proti rozsudku, jenž jí byl doručen dne 24. června 1930, opožděné, ježto takovéto spory jsou podle § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. věcmi feriálními, v nichž soudní prázdniny nemají vliv na počátek a uplynutí lhůt, a odvolání bylo podáno na poštu teprve dne 8. září 1930.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu,

n e b o ť

jeho vývody není vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující a proto dovolacím soudem schvalované odůvodnění napadeného usnesení.